

Első fejezet

Ashu-Nyamal, Ashu elsőszülöttje, a Mahranee bolygó gyermeke a családjával együtt egy köztársasági fregatt rakterében kuporgott. Nya és a többi mahran menekült egymásba kapaszkodva reszketett, és a hajó minden rándulására összerezsent. Éles füleikkel tisztán hallották a folyosókon rohanó klón katonák csizmáinak csattogását, a harsogó parancsszavakat, és érzékeny orruk még a lezárt ajtón keresztül is érezte a félelem savanyú szagát.

Újabb robbanás rázta meg a fregattot. Néhány gyermek felnyögött, de a felnőttek azonnal megnyugtatták őket. Rakshu Nya két fiatalabb testvérét ringatta. Apró füleik a koponyájukhoz simultak, és reszketve kapaszkodtak anyjuk karjába, de egyetlen hangos szó nem hagyta el az ajkukat. Se jajveszékélés, se sírám. Ashu véréből bátor harcosok születtek.

Nya idősebbik húga, Deegu szinte születésétől kezdve ösztönös ügyességgel simította el a vitás kérdéseket, a kisebbik húga, Kamu pedig egy napon tehetséges művész lesz.

Már ha megéri...

És akkor sem a szülővilágukon. Mert a Mahranee-t lerohanták a szeparatisták.

A Jedik, mint mindig, most is eljöttek, hogy segítsenek, de sajnos későn érkeztek. A szeparatisták nem fogadták el a mahran nép nemleges válaszát, és ha békés úton nem tudták megszerezni a világuk nyersanyagkincseit, úgy döntöttek, erővel veszik el. És ha ehhez ki kell irtsanak egy egész népet... ám legyen.

Bárcsak lenne nálam valami fegyver! – szorította ökölbe a kezét Nya.

A lány igazi mesterlövész volt, és szívesen harcolt volna a klónok oldalán, ha az ellenség megpróbálja elfoglalni a fregattot. És szükség esetén akár a fullánkjával is szívesen döfte volna le bármelyik szeparatista mocskot, még akkor is, ha...

Újabb robbanás, minden eddiginél nagyobb, és azonnal kialudtak a fények. A következő pillanatban bekapcsolódott a tartalék világítás, kísérteties, vérszínű félhomályba burkolva a rakteret.

Valami megpattant Nyában, és mielőtt tudatosult benne, hogy mit tesz, egy jókora ugrással a raktér szögletes ajtaja előtt termett.

– Nya! – kiabált utána Rakshu. – Azt mondták, hogy maradjunk itt!

– Én harcos vagyok, anyám! – pördült meg Nya villogó szemekkel. – Képtelen vagyok továbbra is ölbe tett kézzel várni! Muszáj segítenem nekik!

– De csak láb alatt...

Aztán Rakshu lehajtotta a fejét, és Nya a félhomály ellenére is látta az anyja arcán pergő könnyeket. A mahran nép nem volt ugyan telepata, Nya azonban mégis tudta, épp mire gondol az anyja.

Mindegy, hogy mit teszek, mi már úgyis elvesztünk.

– Jó halált! – Rakshu hangja reszketett, mégis büszkén nézett bátor elsőszülöttjére.

Nya nagyot nyelt. A fullánk – a mahranok természetes fegyvere – rettentő eszköz volt, ám ugyanolyan veszélyes a használójára nézve, mint az ellenségre. A felszabaduló méreg, amit ezen keresztül fecskendezett az áldozatba, a mahran testében is szétáradt, és vele is iszonyú kínok közt végzett. A két ellenség így együtt halt meg.

– Köszönöm, anyám! – suttogta Nya, majd egy gombnyomással kinyitotta a raktér ajtaját, és kirohant.

Odakint üres folyosók, villogó vészfények és szirénavijjogás fogadta. Ahogy befordult az első elágazásnál, egy fehér páncélos klón katonába ütközött.

– Hé, te! – kiáltott rá a katona. – Nem lenne szabad idekint lófrálnod!

– Nem akarok félelemtől nyáladzva meghalni! – csattant föl Nya.

– Nem is fogsz! – próbált a klón magabiztosnak tűnni. – Korábban is átvészeltünk már ilyen összecsapásokat! Azt mondom, menj szépen vissza a raktérbe, és hagyd, hogy tegyük a dolgunkat!

De hiába tűnt magabiztosnak, Nya érezte, ahogy megváltozik a férfi izzadságának szaga.

Fél. Valószínűleg hazudik is.

Egy pillanatra szinte sajnálta a katonát. A Mahranee-n az a hír járta róluk, hogy a klónok anya és apa nélkül születnek egy kémcsőben, nincsenek se barátaik, se szeretteik, és senki, aki esténként mesét mondana nekik, és megvigasztalná őket, ha rosszat álmodnak. Csak testvéreik vannak – ezer meg ezer azonos külsejű, ugyanúgy beszélő, ugyanúgy gondolkodó testvér.

Ennyi az életük. Testvérek, kötelesség és halál.

Egy pillanatra furcsamód öregebbnek és érettebbnek érezte magát, mint a klón, és hálásnak ezért a rövid, mégis színes életért, amit eddig megélhetett.

A katonára mosolygott, aztán megrázta a fejét, és futásnak eredt. A klón meg sem próbálta feltartóztatni.

A folyosó egy ajtóban ért véget, azon túl pedig...

Nya még sosem járt a világűrben, és a látványtól, ami a hatalmas ötosztatú panorámaablakon túl fogadta, mozdulatlanra dermedt. Odakint szemkápráztató lézersugarak cikáztak, és a békés csillagóceán felszínén száz meg száz hadihajó csapott össze újra meg újra. A járművek közül egyedül a saját népe bárkáit ismerte föl, és a hatalmas, masszív űrhajók most szánalmasan aprónak és törékenynek tűntek.

A parancsnoki híd közepén, ahová berontott, a mentőakcióért felelős Jedi-tábornok, az alacsony, gyíkszerű Aleena állt, és onnan osztogatta az utasításait.

Egy sor szörnyű detonáció rázta meg a hajót, és Nya, aki már nem tudott miben megkapaszkodni, a legközelebbi harci állásban szolgálatot teljesítő klón ölében landolt.

– Hé! – csattant föl a katona dühösen. – Valaki szedje le rólam ezt a...

– Chubor tábornok! – szólalt meg egy mély, hideg, zengő hang.

Nya azonnal föl pattant, és fölborzolta a szőrét. Ó, nagyon is jól ismerte ő ezt a hangot! A mahran nép gyermekei épp elég mézédés hazugságot és ígéretet hallottak már ettől a férfitől – csupa olyasmit, amit sosem állt szándékában betartani. És a némán vicsorgó lány el sem tudta képzelni, hogy él ebben a galaxisban bárki is, aki ne hallotta volna még Dooku gróf selymes szavait.

A szeparatista vezér a központi taktikai ernyők egyikén tűnt föl, és méltóságteljes, nemesi arcán sötét, elégedett mosoly ült.

– Meglep, hogy megpróbált kapcsolatba lépni velem! – folytatta a holoképmás. – Ha emlékeim nem csalnak, a Jedik jobban szeretnek az erős, csöndes harcos színében tetszelegni.

A klón katona ajkára tett ujjal jelezte a lánynak, hogy maradjon csendben, bár erre semmi szükség nem volt. Nya dühösen villantotta ki hegyes fogait, és legszívesebben kitepte volna a gróf torkát, de fiatal kora ellenére is tisztában volt vele, hogy értelmetlen lenne egy hologramot gyaláznia.

– A győzelem az öné, Dooku! – mondta Chubor. Magas orrhangjából és a szavaiból csak úgy süttött a szomorúság. – A bolygót már megkaparintották, úgyhogy... legalább a lakóit hagyják élve távozni! Egész családok vannak a hajók fedélzetén, és a menekültek java sérült! És ártatlan!

Dooku finoman felnevetett, mintha bizony Chubor valami szerfölkött szórakoztatót mondott volna neki egy csésze forró tea mellett.

– Ugyan már, tábornokom! Azzal ön is tisztában van, hogy egy háborúban senki sem ártatlan!

– Megismétlem, az utasaink civilek – mondta a Jedi páratlan önuralommal. – A menekültek fele gyerek. Legalább nekik engedje meg, hogy...

– Olyan gyerekek, akiknek a szülei igen ostoba és sajnálatos módon úgy döntöttek, hogy a Köztársasággal lépnek szövetség-

re! – szakította félbe a gróf, és a civilizált felhang egy pillanat alatt eltűnt a szavaiból.

Nya úgy érezte, a magas, ősz szakállas férfi egyenesen őt nézi. Aztán a gróf ismét Chuborhoz fordult.

– Mivel figyelemmel követem a kettőnk közti üzenetváltást, tábornok, tisztában vagyok vele, hogy ezt a Jedi Tanácsnak is továbbítja. Hadd tegyek hát valamit az ő számukra is tökéletesen világossá!

Dooku hangja pillanatok alatt jéghideggé hűlt.

– Amíg a Köztársaság ellenáll, továbbra is számolatlanul fognak meghalni az állítólagos ártatlanok! És a vérük a Jedik fejére száll! Most pedig... itt az ideje, hogy az utasaik csatlakozzanak ezekhez az ártatlanokhoz.

Az egyik legnagyobb mahran teherhajó szembántóan éles villanással semmisült meg, és a helyén csupán olvadt fémtörmelék maradt.

Nya úgy sikoltott, hogy kis híján megrepedtek a hangszálai. Chubor szomorúan fordult feléje, és egy pillanatra egymásba fódott a tekintetük.

És ez a kétségbeesett tekintet volt az utolsó, amit Ashu-Nyammal, Ashu elsőszülött leánya az e világi életében látott.

A legszomorúbb dolog a Jedi-létben – gondolta Obi-van Kenobi – mikor az ember kudarcot vall.

Túl sokszor látta már a felvételt, amit most a Jedi Tanács előtt is bemutatnak, de akárhányszor is nézte meg, az még mindig ugyanolyan fájdalmas volt.

És bízott benne, hogy ez így is marad.

Ahogy az utolsó, menekülteket szállító csillaghajó is semmivé porladt, a holofelvétel is kihunyt.

Egy percig teljes csönd honolt a tanácsteremben.

A Jedik minden tanítványukat arra oktatták, hogy tartózkodjanak az érzelmi kötődéstől. Mind tudomásul vették, megérteni azonban csak kevesen értették meg, hogy a szerelem és családalapítás tilalma ellenére a Jedik sohasem szégyellték az együttér-

zést. Mert minden élet értékes, és ha ilyen sokan pusztulnak el, akkor a Jedik ugyanúgy érezték az elmúlásukat az Erőben, mint-ha valaki az ő szívükbe dőfött volna kést.

– Mind szomorúak vagyunk – mondta Yoda mester, a Tanács rangidőse –, hogy látnunk kell a sok-sok szenvedést, de bátorságot ad, hogy a fiatal lány nem rettent meg az utolsó pillanatáig. Sosem fogjuk elfelejteni őt és a népét!

– Remélem, hogy a bátorság megkönnyítette az utolsó percét – bólintott Kenobi komoran. – A mahranok ezt mindennél többre értékelik. Ő és az övéi most már egyesültek az Erővel. A szívem ettől azonban még semmivel sem könnyebb. Azt kívánom, bár ne történe több efféle tragédia!

– Mind ezt kívánjuk, Kenobi mester! – mondta a sötét bőrű Mace Windu. – De tartok tőle, hogy ez az óhajod egyhamar nem fog valóra válni.

– Megmenekült egy is azok közül a hajók közül? – kérdezte Anakin Skywalker.

Bár még csak lovag volt, nem mester, Kenobi kérésére ő is eljöhett a Tanácsba.

– Azt jelentették, hogy nem – mondta Yoda csöndesen –, de mindig van remény!

– Már megbocsáss, Yoda mester – rázta meg a fejét Anakin –, de a mahran népnek reménynél sokkal többre lett volna szüksége! Segítség kellett volna nekik, és amennyit mi tudtunk adni, az nem volt elég!

– És sajnos nem is ők voltak az utolsók, akiknek nem tudtunk elegendő segítséget nyújtani – tette hozzá Kenobi.

– Ez a háború már majdnem három standard éve tart – fűzte tovább a szót Plo Koon, a Tanács kel dor tagja.

A Jedi-mester arcát speciális maszk takarta, ami ugyan eltorzította a hangját, de lehetővé tette számára, hogy ebben az atmoszférában is tudjon lélegezni.

– Már nem is tudjuk számon tartani a halottakat – ingatta a fejét szomorúan. – De ez...

– És mindez egyetlen ember gonoszsága és ambíciója miatt – tette hozzá Windu.

– Igaz, hogy Dooku gróf a szeparatisták vezetője – szólt közbe Kenobi –, és azt sem vonja senki kétségbe, hogy ambiciózus és gonosz, de... erről akkor sem egyedül ő tehet! Azzal egyetérttek, hogy minden, ebben a háborúban kioltott életért valahol a gróf a felelős, de mégsem egyedül mészárolt le milliókat.

– Igaz – mondta Plo Koon –, bár meglepő, hogy szinte szó szerint ugyanazokat az érveket sorolod fel, mint Dooku gróf! Attól az apróságtól eltekintve, hogy ő minden halálért minket okol.

– Hazugság! – mondta Yoda, és apró, háromujjú kezével dühösen csapott a levegőbe. – Ostobaság lenne, ha hinnénk neki, akár egy percre is!

– Valóban az lenne, Yoda mester? – vonta össze a szemöldökét Windu.

A Tanács vezetőjeként azon kevesek közé tartozott, akik nyíltan meg merték kérdőjelezni Yoda mester szavait.

– Ezt hogyan érted, Windu mester?

– Vajon a Jedik minden lehetséges megoldást megvizsgáltak? Vajon nem lehet, hogy tényleg hamarabb befejezhattük volna ezt a háborút? Nem fejezhetnénk már be esetleg most?

– Beszélj nyíltan! – mondta Kenobi, akinek hirtelen nagyon rossz érzése támadt.

Windu tekintete lassan végigvándorolt a Tanács tagjain, és látott rajta, hogy minden szót gondosan mérlegelt, mielőtt ismét megszólalt volna.

– Kenobi mesternek igaza van – bólintott. – Dooku egymagában nem követhette volna el ezeket a rémtetteket. Milliárdok szolgálják és követik, lesik minden parancsát. De az én meglátásom az, hogy ez a háború a gróf műve. És azok, akik követik, őt követik. És ő, mint valami sakkjátékos, hátulról irányítja a figurákat – minden ármányt és cselszövést –, illetve az egész játszmát.

– Ezt mi is tudjuk, mester – ráncolta a homlokát Anakin.

– Dooku nélkül azonban ez az egész szeparatista mozgalom összeomlana – folytatta Windu. – Nem állna az élén egyetlen, legyőzhetetlennek tartott, ikonikus alak. És azok, akik megpróbálnának a helyére lépni, végül egymást pusztítanak el. Vágd le a fejet, és a test is elpusztul!

– De hát az első perctől kezdve ezt próbáljuk... Á! – Anakin kék szemei elkerekedtek a felismeréstől.

Nem – gondolta Kenobi – *biztosan Mace sem azt sugallja, hogy...*

– Orgyilkosságról beszélsz, Windu mester? – hunyorgott Yoda.

– Nem! – csúszott ki Kenobi száján önkéntelenül. – Biztosan nem! Vannak dolgok, amik minden körülmények között tilalmasak egy Jedi számára! Ugye, Windu mester?

– Kenobi mesternek igaza van! – bólintott Yoda. – Az ilyen tettek a sötét oldalra vezetnek.

– Egyikünk sem akar olyasmit tenni, ami csak egy Sithhez méltó – emelte föl a kezét Mace.

– Először senki nem akar – bólogatott Yoda. – A sötét oldalra vezető út mindig apró lépésekkel kezdődik.

Windu először Yodára, majd Kenobira pillantott, és mély tűzű, barna szemében furcsa fény csillant.

– Akkor ezt válaszoljátok meg nekem! Hányszor ült már össze a Tanács, hányszor csóváltuk a fejünket, és mondtuk, hogy minden Dookuhoz vezet vissza? Százszor? Ezerszer?

Kenobi nem válaszolt. Mellette Anakin állt idegesen egyik lábáról a másikra. A fiatal Jedi nem nézett se Kenobira, se Windura, és összepréselt ajkai keskeny, vértelen vonalnak tűntek.

– Döntő csapást kell mérnünk a szeparatistákra! – mondta Mace, majd fölkel a székéből, és Kenobi elé állt. – Dooku továbbra is így fogja intézni a dolgait! Nem fog megváltozni! És ha mi sem változunk, akkor ez a háború nagyon sokáig fog tartani, és az egész galaxist lángba borítja! És egyedül mi, Jedik vagyunk képesek megálljt parancsolni ennek!

– Windu mesternek igaza van – fakadt ki Anakin. – Azt hiszem, elérkezett az idő, hogy olyan megoldásokat is végiggondoljunk, amik korábban fel sem merültek volna!

– Anakin! – emelte fel az ujját figyelmeztetőn Kenobi.

– A mahran nép pusztulása borzasztó veszteség, mester – folytatta Anakin –, de ha hagyjuk, Dooku a következő bolygóval és a következő néppel is pont ugyanezt fogja tenni!

– A mahranok nélkül is épp elegendő vesztek már oda ebben a háborúban – bólintott Mace. – Ideje lenne eldönteni, meddig

hagyjuk, hogy az ártatlanok szenvedjenek. Elvégre az ártatlanok védelme az, amire mind felesküdtünk. Megőrizni a békét, és megóvni az élőket a szenvedéstől... Nem ezt jelenti Jedinek lenni?! Ha csak ülünk és vitatkozunk, azzal nem teljesítjük a kötelességünket. Ennek a háborúnak véget kell vetnünk... méghozzá most!

Kenobi Yodához fordult. Az ősöreg Jedi-mester tekintete lassan végigvándorolt az egybegyűlteken – mindazokon, akik testi valójukban, és azokon is, akik csak kivetített hologram formájában vettek részt a tanácskozáson.

Ott volt Saesee Tiin, az iktotchi mester, Shaak Ti, a gyönyörű, szomorú szemű togruta nő, Kit Fisto, Oppo Rancisis és Depa Billaba.

Kenobi lemondást és szomorúságot látott Yoda ráncos, zöld arcán, aztán a Jedi-mester nagyot sóhajtott.

– Nehéz a szívem, amiért eljött a nap, amelyen ilyesmiről kell beszélnünk! – mondta reszelős hangon, majd a botjára támaszkodva föltápászkodott a székéből, és az ablakhoz csoszogott.

Alattuk a mélyben a Coruscant élt, nyüzsgött, és ezer színben parádézott. És az a sok-sok milliárd élőlény mit sem tudott a döntés súlyáról, amit épp a fejük fölött készültek meghozni.

– Minden élet – mutatott az ablak felé Yoda apró, karmos, háromujjú kezével – egyszeri láng az Erőben. Gyönyörű. Páratlan. És az élet minden piciny lángja együtt próbálja elűzni a sötétséget.

Aztán a göcsörtös bottal a láthatáron sötétlő felleg felé intett.

– De a sötétség ott van mindig, és minden perccel, amit Dookunak adunk, egyre csak erősebb lesz.

A Tanács tagjai szótlánul hallgatták. Yoda mindannyiuknál öregebb és bölcsebb volt, és tudták, elméje olyan utakon közelíti meg az igazságot, amit ők talán sohasem értenek meg.

A láthatáron tornyosuló felleg lassan a nap elé kúszott, árnyékba borítva a várost. Kifakultak a színek, megkoptak a mosolyok, és a Coruscant lakói maguk sem tudták, mitől szorult el egy pillanatra a szívük.

Pedig ez csak egy árnyék volt, semmi több.

– Meg kell állítanunk! – bólintott végül Yoda, és lehunyta a szemét.

Súlyos csönd telepedett a tanácsteremre, amit egyikük sem szívesen tört meg.

Végül Mace szólalt meg:

– Akkor ez eldöntött. A kérdés már csak az, hogy kié legyen a lesújtó kéz.

– Nos – köszörülte meg a torkát Kenobi –, nekem... khm... volna egy javaslatom...

Második fejezet

A dolgok jól mentek Sheb Valaad számára. Sőt talán nem is mehettek volna jobban.

A koorivar kereskedő egy standard évvel azelőtt érkezett Otor Lerakatába, hogy kitört volna a háború. És míg más kereskedők kezüket-lábukat törték, hogy valamelyik oldalra álljanak, Sheb gondosan ügyelt rá, hogy mindvégig semleges maradjon.

Így idővel mindkét fél elismert beszállítójává lépett elő.

Hiszen végül is mindenki szerette a drága csecsebecsüket: ékszereket, festményeket, szobrokat, valamint olyan egzotikus anyagokból készült, különleges vízipipákat, amiket távoli, nevenincs bolygók szemkápráztató drágaköveivel díszítettek.

És ha netalán valami baleset érte volna a készítőt, az csak még följebb tornázta a műalkotás árát. Persze, az esetek többségében Sheb kivárta, míg a mester magától szenderül jobblétre, de... néha nem bizonyult ilyen türelmesnek.

Természetesen nem saját kezűleg intézte az efféle dolgokat – az ő puha, párnás ujjai pénzsámlálásra termettek –, de mindig bőséggel akadt jelentkező, aki tisztos fizetségért bármire hajlandó volt.

Kényelmesen hátradőlt jókora, párnázott karosszékében, nagyot szívott a vízipipájából, majd szórakozottan végigsimította a feje tetejéből felmeredő, faragásokkal ékes szarvát.

Egy koorivar szarva a koorivar legnagyobb büszkesége!

Legalábbis az apja mindig ezt mondogatta. Mert elég ránézni, és az egész világ tudja, hogy mire is számíthat tőle!

Sheb szarva hosszú volt, csavart, s nagyszerű – és megboldogult – művészek keze munkáját dicsérte.

Kivett még egy krémmel töltött aprósüteményt a tálból – ez is a magánszakácsa egyik csodás specialitása volt –, aztán magához intette az ajtó mellett várakozó, kékre festett protokoll-droidot.

Az ajtó másik oldalán, egy kifejezetten az ő súlyához méretezett kereveten ült Thurg, a hegyomlásnyi méretű gamorri testőr.

– Kísérd be a vendégünket, Kék! – intett Sheb.

– Azonnal, tiszteletre méltó gazdám!

Sheb két speciális, kifejezetten az ő kedvéért létrehozott programot installáltatott a droid memóriájába – az egyik a HízLGs volt, a másik a CinkL+. Az elsőt a saját kedvéért, a másodikat pedig azért, mert imádta, amikor a droid mindenféle gúnyos megjegyzéseket tett a látogatóira.

Thurg unottan bámult a droid után, és vaskos ujjáival piszkálta jókora, sárga agyaráit. Sheb csak remélni tudta, hogy Kék előbb-utóbb ezt is csak észreveszi, és jól kiosztja a testőrt.

Hát még ha majd a gamorrai nekiáll az orrában turkálni!

– Tal mester! – mondta a droid tökéletesen intonált hangon.

– Micsoda váratlan, örömteli meglepetés, hogy ismét itt üdvözölhetjük! Sheb Valaad kegyeskedett beleegyezni, hogy fogadja önt!

– Hogy oda ne rohanjak! – mondta Tal vidáman.

Sheb egy újabb süteményt emelt ki a tálból, majd egy csésze forró teát töltött a vendégének. Az elmúlt néhány hónap során Tal rendszeres vásárlójává lépett elő, és Sheb kíváncsi volt rá, ma vajon miféle kínzást tartogat az éles nyelvű férfi Kék számára.

– Látom, megint zárlatos az etikettcsiped, Kék! – vigyorgott Tal. – Mondtam már, hogy ne szólíts mesternek!

– A programom mai beállításai sajnos nem teszik lehetővé, hogy ne a legmesszemenőbb udvariassággal szólítsam meg önt, Tal mester! – húzta félre a függőnyt a droid udvariasan, és előre engedte a férfit.

Tal Khar magas, izmos, könnyed eleganciával mozgó kiffar férfi volt. Napsütötte arcából a vékony, sárga tetovált sáv felett sötét szemek mosolyogtak a világra.

Thurg torokhangú röffeléssel emelkedett fel a kerevetről, és állta el a vendég útját.

– Sheb! – forgatta a szemét Tal. – Hívd már vissza ezt a banthát! Te is tudod, hogy sosem hordok magamnál fegyvert!

A gamorrai a gazdája tekintetét keresve tétován nézett vissza a válla fölött.

– Te is tudod a szabályokat, barátom! Thurg!

– Rajta! – vigyorgott Tal a testőr képébe. – Úgyse találsz nálam semmit! De ha akarod, nyugodtan fogdoss csak meg!

Úgy látszik, ez hatott.

– Tudom, hogy nincs nálad fegyver! – rőfögte Thurg alig érhetően, aztán lekezelően vállon veregette Talt, és félreállt az útjából. – Bemehetsz... de viselkedj rendesen!

– Most, hogy már átestünk a formaságokon – mondta Kék –, eljött az ideje, hogy tiszteletre méltó gazdám fényességes személye elé járulj, Tal mester!

– Figyelj csak, Kék! – dűnnyögte a vendég. – Te protokoll-droidként beszélsz pár millió nyelven, nem igaz? Hány szinonima van az adatbázisodban a nevedre?

– Ha a galaktikus közös nyelv minden dialektusát figyelembe vesszük, akkor...

– Nem – rázta meg a fejét Tal. – Úgy értem, az egész nyelvi adatbázisodban.

A droid vállai mintha megroskadtak volna, és a hangszintetizátora segítségével egészen tűrhető emberi sóhajt sikerült produkálnia.

– Az egész nyelvi adatbázisomat alapul véve negyvenmilliárd-tizenegymillió-hétszáznegyvenkétezer-kilencszáznyolcvanhárom hivatalosan is elfogadott szinonima van a kék színre. Kezdem a galaktikus közösben találhatóakkal abc-sorrendben: ao, akvamarin, azúr...

– Erre a kérdésre most nem kell válaszolnod, Kék! – mosolygott a droidra Sheb.

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm, ó, csodálatos gazdám! – hálázkodott a droid.

– Tal – ingatta a fejét a kereskedő, és lopva kivett még egy süteményt a tálból –, te most komolyan tönkre akarod tenni ennek a szegény droidnak a kognitív szubrutinjait?

– És ha igen? – nézett rá Tal nagy, ártatlan szemekkel, és ő is magához vett egy süteményt.

– Nos, ha egyszer tényleg sikerrel jársz, természetesen elvárom, hogy kárpótolj a veszteségekért! – bólogatott a kalmár, és szép komótosan lenyalta az ujjára tapadt krémet. – Te is takarítsd le a kezed, mert ma valami igazán különlegeset szeretnék mutatni!

Tal olyan lelkesen engedelmeskedett, mint egy beígért meglepetést váró kiskölyök.

Sheb intésére az egyik szolgálója, egy szemrevaló twi'lek nő egy fekete bársonylepellel letakart tálcát vitt oda.

Sheb pedig színpadias gesztussal fedte föl a kincset.

Talnak még a lélegzete is elállt, ami a kereskedőt a legkevésbé sem lepte meg. A tálcán pihenő apró tárgy több ezer éves volt, mégis úgy festett, mintha most került volna ki a szobrász műhelyéből. Valamiféle vízlakó humanoid lényt ábrázolt, aminek – a fajával együtt – már az emléke is rég feledésbe merült.

A szobor szemei apró féldrágakövek voltak, hosszú, uszonyos farka pedig elegánsan olvadt bele a hullámozó vizet idéző talapzatba.

Tal előrenyúlt, de mielőtt megérintette volna a szobrot, felvonta a szemöldökét, és kérdően nézett a kereskedőre.

Sheb úgy érezte magát, mint egy kegyes istenség, mikor kimértén bólintott.

Tal a lehető legóvatosabban érintette meg az ősi szobrocskát.

– Főnök! – röfögte az ajtóban posztoló Thurg. – Ez a csavargó itt veled akar beszélni!

Az ajtóban álló mahran szinte teljesen eltűnt a gamorrai szörnyű árnyékában.

– Szép! – bólogatott az idegen, majd a tekintete Talra szegeződött. – Igazán szép!

– Desh! – csóválta meg a fejét Tal. – Te meg mi a csudát keresel itt?

– Érted jöttem.
– Ha nem látnád, épp egyéb dolgom van!
– Sajnálom! – mondta a mahran elszontyolodva.
– Mi a... Ki ez a... Tal, te ismered ezt a... – hebegte Sheb felháborodva.

– Igen, sajnós ismerem – bólogatott Tal lemondó arckifejezéssel. – Ennek az alaknak még nem lenne szabad itt lennie. De ha már így esett...

Fölállt, megrázta hosszú, befont fürtjeit, majd óvatosan odébb tolt a szobrot.

– Egyébként, csak hogy tudd, tényleg sajnálom! Szerettem a süteményeidet...

Azzal Sheb felé nyújtotta a kezét, és a riadtan felsikoltó kereskedő hirtelen a levegőben találta magát, két méterrel a padló fölött lebegve. A mahran villámgyorsan megragadta a testőr karját, megcsavarta, majd egy csípődobással úgy küldte a földre, hogy a gamorrai még a kerevetet is darabokra törte.

– Jaj nekem! – siránkozott Kék, és szögletes mozgással az ajtó felé indult. – Segítség! Hahó! Valaki! Segítség!

Négy, állig felfegyverzett testőr rontott be – az élükön loholó rodiai szó szerint félresöpörte a droidot –, és tüzet nyitottak a két idegenre.

– Neee! – sikoltotta Sheb fejhangon, ahogy az első lézersugarak átcikáztak a kiállítótermen. – Semmi lövöldözés!

Aztán, hogy az egyik lövés őt is kis híján eltalálta, a sikoly is egy oktávval feljebb csúszott.

A két idegen kezében méter hosszú fénynyalábok villantak – egy zöld és egy kék –, és Tal a sajátjával, akár egy karddal ütött félre egy feléje cikázó lézersugarat.

Fénykardok! – kerekedett el Sheb szeme. – *De hiszen akkor ezek...*

Tal az egyik kezével továbbra is Shebet tartotta a levegőben, miközben a másikban a kardját forgatta, és rendre eltérítette a rá záporozó lézersugarakat.

És közben... dúdolt.

– Ááá! – üvöltötte a koorivar, ahogy egy lézersugár megperzselte a vádliját.

– Hoppá! – mosolyodott el Tal zavartan, aztán átvetette magát az asztalon, és egy tökéletesen irányzott rúgással állcsúcson találta az egyik testőrt.

Ahogy a gamorrai megroskadt, Tal a fénykardja markolatával sújtott a halántékára, és a hatalmas, disznószerű lény egyetlen röffenéssel összecsuklott.

– De értsd meg, még nem végeztem! – magyarázta dühösen Tal Deshnek.

Az alacsonyabb, karcsú Jedi-lovag az Erő segítségével emelte magasba a rodiait, aztán olyan lendülettel vágta a falhoz, hogy a zöld bőrű lény azonnal elájult.

– Ne a hírnököket hibáztasd! – szabadkozott a mahran, akit a harc szemlátomást csöppet sem fárasztott ki. – Nekem csak annyit mondtak, hogy máshová küldenek.

– Még két hét, és az egész szervezetét föl tudtam volna göngyölíteni! – morogta Tal. – Nem tudott volna a Tanács várni még egy kicsit?

A levegőben lebegő kalmár elképedve hallgatta a kedélyes szóváltást.

Mégis, mit gondolnak ezek, hol vannak?! Valami kocsmában?!

– Úgy tűnik, nem – vont a vállát Desh, majd egy asztalt és két széket zúdított az egyik testőrré, egy négyszemű, pókforma aqualishra.

A bútorok hangos reccsenéssel törtek darabokra, és temették maguk alá a lényt.

A mahran egy intésére a kezébe röpönt az ártalmatlanná tett testőr lézerpisztolya.

– Szép darab!

– Hová-hová? – szólta Tal a kifelé iparkodó protokolldroid után.

Kék az egyik eszméletlen testőr kommunikátorát próbálta magához venni, de mielőtt a segítségével erősítést hívhatott volna, Tal egy villámgyors mozdulattal csuklóból csapta le a droid kezét. Kék hátborzongató elektronikus sikolyt hallatott.

– Hagyjuk a műsort! – biggyesztette le a száját Tal. – Te is tudod, hogy vissza lehet szerelni.

– Akkor most az egész küldetésedet tönkretettem? – kérdezte Desh, majd kikapcsolta a fénykardját, és a penge halk szisszenésével tűnt el.

– Nem az egész küldetést, csak a legélvezetesebb részét... a végén a tisztogatást.

A tengerlakó humanoidot ábrázoló szobor hihetetlen módon sértetlen maradt. Tal óvatosan fölvette, és elégedetten elmosolyodott.

– Ezt azért elviszem. Ha lesz egy kis időm, majd tanulmányozom. Az ilyesmiből mindig sok, hasznos és mocskos információt lehet összegyűjteni.

– Igaz is! – derült föl Desh arca. – Ennek az auraolvasós trükknek te vagy az avatott szakértője.

– Én pszichometriának hívom, de igen, erről van szó.

Sheb, aki még mindig a levegőben lebegett, csak ekkor kezdte kapiskálni, hogy csapdába csalták. Most, hogy jobban belegondolt, ez a Tal nevezetű férfi valóban minden eladásra kínált tárgyat alaposan szemügyre vett és megfogdosott.

– Akkor most... mindent tudnak? – szipogta.

– Hát, mindent azért nem – mondta a férfi, akit ő Tal néven ismert. – Például, nem ismerem a kék szín összes szinonimáját. Kék?

– Magasságos tervezőm! – nyögött föl a droid.

– Ami pedig téged illet, Sheb barátom, igazán öröm volt veled üzletelni! Lehet, hogy ez most fájni fog egy kicsit, de biztosra veszem, hogy a hatóságok, amik hamarosan itt lesznek, majd gondoskodnak rólad!

Fölemelte a kezét, és a kalmár érezte, ahogy a szék, akár egy túlfeszített rugó, megrázkódik alatta. Közben a droid megállás nélkül sorolta a kék szín legkülönfélébb elnevezéseit, és a kereskedő szinte megkönnyebbülten fogadta a pillanatot, mikor a falba csapódás megkímélte a további fejtágítástól.

Harmadik fejezet

Quinlan Vos ugyan nem a Jedi Templomban született, de itt nőtt föl. Kölyökként ő is ezeken a folyosókon rohangált, ezek mögött a masszív oszlopok mögött bújócskázott, ezekben a meditációs kamrákban elmélkedett. Ezekben a hálótermekben verekedett, és ebbe a könyvtárba járt időről időre tanulni – és szunyókálni.

A Jedik rendszerint visszatértek erre a helyre, de Quinlan akárhányszor is járt itt, mindig úgy érezte, hazatért.

Jóleső érzés volt az egyik régi barátjával karöltve vetni véget Sheb üzelmeinek, de az érzés csak addig tartott, míg föl nem szálltak. Útban a Coruscant felé Desh, akit hivatalosan Akar-Deshunak hívtak, röviden beszámolt neki a Mahranee megszállásáról és Dooku példátlan kegyetlenségéről.

Vos nem tudta, mit mondjon. A barátja szülőbolygója most már a szeparatisták kezén volt, akik egyértelművé tették, hogy a mahran nép gyermekeit ellenségnek tekintik, és akit elfognak, azt kivégzik. Azok, akik nem voltak hajlandók elhagyni a szülővilágukat, nem a világűrben, hanem a megszállás utáni első néhány órában veszítették életüket.

Miután megérkeztek, Obi-van Kenobi igazította el őket. A mindig higgadt, kimért Jedi-lovagot Vos még sosem látta ilyen feszültnek. És Quinlan ekkor döntötte el, hogy mihamarabb a Tanács elé fog járulni.

Ahogy átvágtak a Templomon, megrohanták az emlékek. Ezen a helyen mindenki ismerte, és ő is mindenkit ismert – még akkor is, ha néha hónapokra vagy akár egy évre is eltűnt egy-egy megbízatás miatt.

Kit széles mosollyal, kit barátságos öleléssel üdvözölt, de Kenobi, aki végig a nyomában járt, egyre csak sürgette.

– Mint mindig, most is késésben vagyunk!

– Miért van az az érzésem, hogy hiányoztam neked, Obi-van?
– vigyorgott rá Vos.

– Hát, azt én sem tudom – csóválta meg a fejét Kenobi, de kivételesen ő is elmosolyodott. – Az utolsó közös utunk nem tartozik a legkellemesebb emlékeim közé. És tartok tőle, hogy a következő megbízatásod sem lesz sokkal kellemesebb... bár talán eredményesebb.

Ők ketten legutóbb akkor dolgoztak együtt, mikor a Tanács egy szökött hutt bűnöző, Ziro felkutatásával bízta meg őket. Sajnálatos módon, mire sikerült a hutt nyomára jutniuk, a gengszterrel már végzett valaki.

Obi-van, mint a Jedik túlnyomó része, mindig igyekezett korábban tartani az érzéseit, de most még ő sem tudta teljesen elrejtetni őket.

– Ennyire rossz a helyzet? – kérdezte Vos csöndesen.

– Még annál is rosszabb! – sóhajtott föl Kenobi.

– Hallgatlak!

– Nem! – rázta meg a fejét Kenobi. – Azt hiszem, jobb lenne, ha a Tanács tárná eléd a dolgokat.

Vos ekkor már tudta, hogy a helyzet még annál is rosszabb.

Kenobi, bár már sokadszor látta a felvételt, még mindig elborzadt. Vos pedig... a Jedik ritkán engednek szabad folyást az érzelmeiknek, a kiffar férfi szemében azonban most végtelen szomorúság ült.

Akár az előző alkalommal, most is síri csend telepedett a teremre.

– Desh néhány szóban már beszámolt erről a népiirtásról – mondta Vos halk, reszelős hangon –, de... még mindig nem értem, a Tanács miért kéretett maga elé.

– Olyasfajta dolog megtételére kell, hogy felkérjünk, amit sajnos mind szükségesnek ítéltünk – nézett mélyen a szemébe Ma-

ce Windu. – És nincs mód finomabban közölni: a Tanács azt akarja, hogy gyilkold meg Dooku grófot.

Emberemlékezet óta most fordult elő először, hogy Quinlan Vos képtelen volt megszólalni. A tekintete idegesen vándorolt Winduról Yodára, majd Kenobira, újra meg újra kinyitotta a száját, de hang nem jött ki rajta.

Aztán, mikor nagy sokára mégis megszólalt, a szavaiból minden jókedv és harsányság hiányzott.

– Azt hiszem... értem. De... mit javasoltok? Hogy csináljam?

– Nehéz lesz közel kerülni hozzá – bólogatott Yoda.

– Annyira közel kerülni hozzá, hogy meg tudjam ölni? Ezt nem nehéznek, hanem lehetetlennek nevezném, mester! Mégis hogy csináljam? Nem sétálhatok be csak úgy a palotájába!

– Már eddig is számos titkos küldetés során szolgáltad a Köztársaságot – mondta Windu.

– Igaz, de akkor csempészeket kellett felhajtanom, meg feketepiacon kereskedő kalmárokat tönkretennem. Ez viszont... ez nem egy egyemberes munka.

– Vos mesternek igaza van! – értett egyet Yoda.

Kenobi kíváncsian vonta föl a szemöldökét. Eddig az volt a terv, hogy Vost bízzák meg a feladattal, Yoda szavaiból azonban mintha az tűnt volna ki, hogy időközben meggondolta magát.

– Nem lenne bölcs lépés, ha egyedül menne! Ahhoz többre lesz szükség!

– Szeretnék önként jelentkezni, hogy csatlakozhassak Vos mesterhez! – ajánlkozott Anakin azonnal.

Azonban, mielőtt Kenobi tiltakozhatott volna – tudta jól, ha Anakint és Quinlant összeeresztik, az biztos kudarcot jelent –, Yoda megrázta a fejét.

– Van valaki, aki már próbálta, de kudarcot vallott – mondta a vén Jedi-mester. – Viszont nála közelebb senki sem került Dooku grófhoz.

– Te most Ventressről beszélsz, Yoda mester?

– Ventress? – visszhangozta Vos elképedve. – Úgy mint Dooku gróf egykori tanítványa, Ventress? Az, akivel már évek óta folyton meggyúlik a bajunk?